

[Christophersen]

har brug for en reel nedsættelse af indkomstskattetrykket. Det er i øvrigt også forudsætningen for, at man kan gennemføre de fornødne forenklinger.

Vi ønsker en landbrugsløsning. Enhver ved, at de problemer kommer folketinget til at stå over for til efteråret, for der er jo ikke gennemført et solidt stykke landbrugspolitik. Vi vil komme til at begynde helt forfra igen til oktober eller måske endda før med at drøfte landbrugspolitikken. Det er klart, at det er forslag på et andet niveau og med en helt anden virkning end det, der nu er gennemført, der er brug for.

Hvis vi tager byggesektoren, kan vi bare nævne et enkelt tal. I april måned var der en nettotilgang af realkreditobligationer i Danmark på 191 mill. kr. Det er det laveste tal måske i 20 år for en enkelt måned. Bag det lave tal ligger, at byggeaktiviteten i Danmark er gået i stå. Forudsætningen for at sætte den i gang igen er naturligvis, at man skaber større sikkerhed hos dem, der ønsker at bygge, at man skaber større incitament til at trække på byggesektorens mange ledige. Det har alt sammen noget at gøre med en fornuftig skattepolitik, men en helt anden skattepolitik end den, regeringen lægger frem.

På tilsvarende måde, når vi taler om industrien, de mindre virksomheder. Det er ikke ved kunstfærdige tilskud eller jobordninger, eller hvad ved jeg, man opnår større beskæftigelse. Det er ved at give virksomhederne og de ansatte en tillid til, at det kan betale sig at bestille noget mere og udvide produktionen, og det er ved at føre en omkostningsdæmpende politik og for min skyld gerne også en indkomstpøolitik – i forståelse med parterne – som sikrer en langt bedre konkurrenceevne.

Der er brug for – til hr. Camres orientering og til regeringens orientering, naturligvis – en helt anden indstilling til begrebet den offentlige sektor. Vi ved alle sammen, at socialdemokratiet for tiden er det mest konservative parti i Danmark. Der er ikke noget mærkeligt i det. Når man i så mange år har siddet på magtapparatet mange steder i landet og for staten som helhed, så får man en konservativ holdning til mangt og meget. Men hvad vi har brug for, er jo at få en langt større elasticitet i vort samfund, en afbureaukratisering. Jeg kan forstå, at kulturministeren med sin munterhed tænker tilbage på personlige erfaringer.

Til sidst kun dette: meget af det, som prægede valgkampen inden jul, er allerede blevet overhalet af udviklingen. Nu har vi hørt, at regeringen har fået gennemført sin handlingsplan. Jeg tror ikke, der er mange, der vil bemærke det uden for huset her. Men hvad der i øvrigt har været fremme op til valget, er desværre blevet overhalet af en katastrofal økonomisk udvikling. Det er klart, at når folketinget mødes til efteråret – eller måske endda før – så bliver der brug for en indsats af en helt anden karakter end den, vi har oplevet i de seneste par uger.

Jeg er bange for, at vi må drage den konklusion, at socialdemokratiet ikke politisk er i stand til med de bindinger, det nu har pålagt sig selv, at tilvejebringe den indsats. Jeg er bange for, at regeringen har afskåret sig herfra, at regeringen ikke længere må. Det kan betyde, at opgaven må gå over til andre. Alternativet er næsten for forfærdeligt at tænke på.

Gert Petersen (SF):

Jeg skal indrømme, at det ville have været underholdende, hvis vi på nuværende tidspunkt i fjernsynet havde haft en partilederrunde, hvor man havde diskuteret mellem hr. Christophersen og hr. Poul Schlüter, hvem af dem der skulle være statsminister, efter at den nuværende statsminister var gået af. Det ville have været underholdende, men jeg er alligevel særdeles tilfreds med, at jeg er sluppet for den underholdning. Jeg er tilfreds med, at dagen i dag ikke er mundet ud i, at der blev skabt basis for, at de herrer Poul Schlüter og Christophersen – hvordan de så ville dele embedet mellem sig – kunne danne deres regering. Jeg forstår egentlig godt de meget bitre ord, der er kommet fra deres side heroppe fra denne talerstol i dag, en dag, som jo givetvis – eller var det aftenen i går? – beredte dem megen og bitter skuffelse. Men sådan kan det jo gå, og man må bære de skuffelser, som livet rummer. Det må også disse to partiledere og disse to partier se i øjnene.

Jeg vil dernæst komme med et dementi. Jeg mener, at påstanden må være udsprunget af eller have dannet sig i de tåger og hallucinationer, der opstår på grund af voldsom skuffelse og pinagtighed. Jeg må dementere påstandene om, at socialistisk folkeparti i